

Л. Левковська, д-р екон. наук

В. Мандзик, канд. екон. наук

**Державна установа «Інститут економіки
природокористування та сталого розвитку Національної академії
наук України», м. Київ**

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЕКТНОГО УПРАВЛІННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИМ ВОДНО-ГОСПОДАРСЬКИМ КОМПЛЕКСОМ

В результаті проведеного дослідження обґрунтовано доцільність впровадження у сферу водокористування інститутів державно-приватного партнерства на основі проектного підходу як ефективну форму взаємодії територіальних громад та підприємницьких структур. Конкретизовано основні проблеми реалізації водогосподарських проектів в Україні. Зокрема, однією з найактуальніших проблем розбудови водогосподарської інфраструктури, об'єкти котрої, як правило, перебувають у державній та комунальній власності, є залучення інвестиційних ресурсів. Від цього залежать перспективи модернізації реконструкції і технічного переоснащення окремих гідротехнічних споруд об'єктів водопровідно-каналізаційного господарства. Доведено, що перспективним та недостатньо використаним механізмом реалізації запропонованих пріоритетів розвитку водного господарства є державно-приватне партнерство. Зарубіжний досвід свідчить, що саме за допомогою цього механізму можна залучити значні інвестиційні ресурси у проекти розвитку територіальних водно-господарських комплексів. Запропоновано та удосконалено механізми управління територіальним водно-господарським комплексом, які на відміну від існуючих передбачають емісію муніципальних облігацій з метою фінансового забезпечення реалізації водогосподарських інфраструктурних проектів. Доведено, що залучення у сферу водокористування приватного капіталу шляхом укладання договорів державно-приватного партнерства, а також забезпечення можливості емісії інфраструктурних облігацій дозволить підвищити капіталізацію територіальних водогосподарських комплексів, модернізувати інфраструктуру, забезпечити сталий розвиток водогосподарських систем.

Ключові слова: водні ресурси, державно-приватне партнерство, водогосподарська інфраструктура, фінансово-економічне забезпечення, проектний підхід, капіталізація, облигації.

Повноцінний розвиток будь-якої ланки господарського комплексу в умовах лібералізації економічної політики та інституціоналізації різноманітних форм підприємницької діяльності неможливий без розвиненої ринкової інфраструктури, де провідну роль відіграють фінансово-кредитні інститути та сучасні фінансово-економічні механізми проектного управління. Не є винятком і сфера водокористування. Тим більше, попередній досвід прямого державного субсидування та дотування водогосподарської діяльності довів свою безперспективність та неефективність. Час вимагає поширення різноманітних форм капіталізації і комерціалізації водної складової продуктивних сил, а позитивне вирішення цього завдання перебуває у прямій залежності від ефективної діяльності фінансово-кредитних установ на ринку водних ресурсів.

Водогосподарська діяльність в українських реаліях не є надто інвестиційно привабливою, адже характеризується необхідністю залучення значних фінансових ресурсів, тривалим терміном окупності та соціально-екологічною чутливістю. З огляду на це у спектр національної водної політики мають бути вмонтовані стимулюючі підйоми, які зацікавлять фінансово-кредитні установи вкладати інвестиційні ресурси у сферу господарського освоєння водноресурсного потенціалу та в інфраструктуру водогосподарського комплексу [2].

Незважаючи на значну кількість досліджень вчених, які присвячені проблемам імплементації сучасних підходів до фінансово-економічного забезпечення розвитку територіальних водно-господарських комплексів а саме: Хвесика М.А., Голяна В.А. Бистрякова І.К., Веклич О.О, Дорогунцова С.І., Левковської Л.В., Lewis С., Klein M., Irwin T. [1-11] сучасна фінансово-кредитна складова проектного управління раціонального водокористування є недостатньо дослідженою і потребує новаторських підходів.

Тому метою дослідження є розробка та удосконалення механізмів та форм фінансового забезпечення реалізації водогосподарських інфраструктурних проектів в контексті процесів децентралізації системи управління територіальним водно-господарським комплексом.

Кардинальне вирішення проблеми підвищення ефективності управління водогосподарською діяльністю може бути досягнуто лише шляхом створення надійної фінансової основи, тобто функціонування водного господарства за рахунок адекватної плати за використання водних об'єктів

для всіх водокористувачів та розвиток фінансово-економічних механізмів проектного управління водним господарством. Однак це не зменшує ролі держави та її фінансових інститутів в реальній підтримці цієї важливої сфери національної економіки. У закордонній практиці експлуатаційна діяльність повністю фінансується за рахунок водокористувачів, крім робіт водозабезпечення низькорентабельних виробництв (зрошуване землеробство, водозабезпечення сільського населення). Будівництво ж комплексних гідровузлів та гідроелектростанцій, модернізація водогосподарської інфраструктури тощо фінансується через реалізацію спільних проектів держави, бізнесу та місцевих громад.

Однією з найактуальніших проблем розбудови водогосподарської інфраструктури, об'єкти котрої, як правило, перебувають у державній та комунальній власності, є залучення інвестиційних ресурсів. Від цього залежать перспективи модернізації реконструкції і технічного переоснащення окремих гідротехнічних споруд об'єктів водопровідно-каналізаційного господарства. На сьогодні держава та територіальні громади не мають достатньої концентрації цих ресурсів, щоб активно впроваджувати водозберігаюче, водоочисне та водорегулююче обладнання. Необхідно впроваджувати перспективні схеми підприємницької діяльності, які дозволять залучити приватний капітал для розбудови низьколіквідних та недостатньо інвестиційно привабливих об'єктів водогосподарської інфраструктури [7,8].

Такою формою виступає державно-приватне партнерство (ДПП) як система відносин між державою (муніципальним утворенням) та підприємницькими структурами. Метою таких відносин є, з одного боку, залучення інвестиційних ресурсів для забезпечення розвитку та функціонування соціально важливих сфер інфраструктури, а з іншого – отримання прибутку підприємницькими структурами під певні державні гарантії.

За даними Світового банку [11] галузь водопостачання та водовідведення є однією із найбільш привабливих сфер для залучення інвестиційних ресурсів шляхом реалізації угод державно-приватного партнерства (таблиця).

Інвестиційні проекти у водогосподарському комплексі (ВГК) мають соціальну та екологічну спрямованість і характеризуються тривалими термінами реалізації та малою прибутковістю. З цієї причини при залученні позикових коштів на інвестиційні потреби необхідно орієнтуватися на ті проекти, доходи з яких у стані забезпечити не тільки повернення кредиту, а й вартість користування фінансовими ресурсами [1].

**Особливості поширення ДПП у сфері водозабезпечення у світі,
1990 – 2015 рр.***

Кількість країн де реалізуються угоди ДПП	64
Кількість проектів, що реалізуються	946
Загальна кількість залучених інвестицій, млрд. дол. США	83,039
Кількість скасованих або проблемних проектів	63
Проблемних інвестицій від загальної кількості вкладених коштів, %	25
Частка проектів, що реалізуються у сфері водоочищення, %	61
Частка інвестицій залучених у проекти водоочищення, %	40

**Побудовано за даними [11]*

Для реалізації інвестиційних програм і проектів необхідно застосовувати схеми фінансування, в яких поєднуються інтереси держави (міста), що полягають у необхідності розвитку галузі та підвищення якості послуг, котрі надаються споживачам, і зацікавленість в отриманні прибутку приватного сектора. Результатом ДПП має стати ефективне використання коштів бюджетів усіх рівнів влади, власних коштів підприємств, та приватних інвестицій, спрямованих на підвищення рівня якості послуг, що надаються територіальним водогосподарським комплексом.

Скорочення бюджетного фінансування та незначні обсяги і довгострокових інвестиційних ресурсів у структурі фінансування ВКГ поглиблюють і так високий рівень зносу інфраструктури. Залучення інвестиційних коштів на тривалий період дозволить знизити витрати надання послуг за рахунок модернізації виробничих потужностей підприємств і забезпечить поворотність кредитів та окупність інвестицій без значного підвищення тарифів. У зв'язку з цим виникає питання про розробку фінансово-економічних механізмів залучення приватного сектора до проектного управління ВКГ.

Участь приватного сектора зазвичай розглядається як можливість залучення коштів для інвестицій в інфраструктуру ВКГ. Крім того, вважають, що участь приватного сектора означає також і підвищення ефективності. Приватний сектор звичайно залучається до проектів, фінансування яких перевищує можливості муніципалітету. Наприклад, у 2005 році в Польщі був прийнятий "Закон про державно-приватні партнерства", подібний з аналогічними законами в інших країнах Центральної Європи – Чехії, Угорщини та Словенії. Закон визначає ДПП в досить загальних термінах як «співпраця між органом влади та приватним

партнером, спрямоване на забезпечення громадського блага, на основі угоди про державно-приватне партнерство» [4].

ДПП можуть охоплювати наступні напрямки діяльності:

- розробка і реалізація інвестиційних проектів, необхідних для виконання суспільно значущих завдань;
- надання комунальних та інших послуг громадського характеру;
- діяльність з метою економічного і соціального розвитку (наприклад, відродження міських територій);
- пілотні, пропагандистські, дослідні та освітні програми, що підтримують виконання суспільно значущих завдань.

За законом, орган влади має право вдатися до ДПП тільки в тому випадку, якщо обов'язковий аналіз ризиків, економічних і фінансових аспектів проекту, а також результати порівняння «звичайної» моделі і ДПП вказують на те, що ДПП є більш доцільним рішенням.

Концепція державно-приватного партнерства виходить із визнання факту, що, незважаючи на повсюдну приватизацію і лібералізацію суспільного економічного життя, а також зниження рівня безпосередньої участі держави в реальній підприємницькій діяльності, сучасна держава продовжує активно брати участь у виробництві доданого продукту (або доданої вартості). Більше того, протиріччя, яке виникає на основі скорочення ролі держави в підприємницькій активності й об'єктивного прагнення держави продовжити в нових умовах реалізацію своєї економічної функції, якраз і розв'язується через реалізацію концепції державно-приватного партнерства.

Найбільш поширеною формою державно-приватного партнерства у сфері водокористування є реалізація водогосподарських інвестиційних проектів.

Інвестиційний проект – це інвестиційна акція, що передбачає вкладення певної кількості ресурсів, в тому числі інтелектуальних, фінансових, матеріальних, людських, для отримання запланованого результату і досягнення певних цілей в обумовлені терміни. Фінансовим результатом інвестиційного проекту найчастіше є прибуток, матеріально-речовим результатом – нові або реконструйовані основні фонди (об'єкти) або придбання та використання фінансових інструментів та нематеріальних активів з подальшим отриманням доходу [6].

У тому випадку, коли в якості результатів реалізації проекту виступають фізичні об'єкти (водогосподарська інфраструктура), визначення проекту може бути конкретизовано наступним чином. Проект – цілеспрямоване, задалегідь відпрацьоване і заплановане створення або модернізація фізичних об'єктів, технологічних процесів, технічної та

організаційної документації для них, матеріальних, фінансових, трудових та інших ресурсів, а також управлінських рішень і заходів щодо їх виконання.

Отже, в сучасному розумінні проекти – те, що змінює наш світ: будівництво житлового будинку або промислового об'єкту, програма науково-дослідних робіт, реконструкція підприємства, створення нової організації, розробка нової техніки та технології, спорудження корабля, створення кінофільму, розвиток регіону, - це все проекти.

Цінністю проектного підходу у сфері водокористування є те, що він зорієнтований перш за все на досягнення кінцевого результату.

Вдале вирішення проблеми залучення значних інвестиційних ресурсів шляхом реалізації інфраструктурних проектів у сферу водопровідно-каналізаційного господарства можливе за умови встановлення прозорих і чітко регламентованих взаємовідносин між органами місцевого самоврядування і комунальними підприємствами, а це можливо в разі впровадження в цей сегмент економічних відносин інститутів ДПП, попри те, що існує цілий спектр проблемних моментів інституціоналізації цієї форми підприємницької діяльності (рисунок).

Найбільш поширені форми інвестиційних проектів варто оцінити на придатність до впровадження у сферу водокористування, яка значною мірою функціонує на основі командно-адміністративної конструкції управління і регулювання, позбавлена дієвих стимулів до економії свіжої води, зниження негативного впливу стічних вод на довкілля та не має надійних і достатніх джерел інвестиційного забезпечення модернізації, реконструкції та технічного переоснащення водогосподарської і водоохоронної інфраструктури.

Вцілому, інфраструктурні проекти – це унікальні проекти, які одночасно характеризуються високою соціальною і державною значимістю, і низькою рентабельністю, яка інколи трансформується у збитковість. Умовно всі інфраструктурні проекти можна поділити на два види:

А) муніципальні проекти, які реалізуються для створення / відновлення інфраструктури, яка перебуває в комунальній власності (будівництво місцевих доріг, інженерних мереж та інших об'єктів загального користування);

Б) державні проекти, реалізація яких орієнтована на створення об'єктів державної власності, які не підлягають відчуженню в приватну або комунальну власність, на землях державної власності.

Проблеми реалізації водогосподарських проектів

Однак незалежно від виду інфраструктурного проекту його основною особливістю є те, що в результаті його реалізації об'єкт не переходить у приватну власність. У зв'язку з чим виникає складна ситуація із залученням інвестицій в інфраструктурні проекти, які спочатку не надають гарантій для інвестора і не дозволяють йому придбати у власність створюване / поліпшується нерухоме майно.

В Україні при реалізації інфраструктурних проектів найбільш часто вживаною формою співпраці державного, комунального та приватного партнерів є концесійні договори, договори на управління, інвестиційні договори. Але кожен з перерахованих механізмів не містить для інвестора оптимального способу рефінансування і гарантій на повернення вкладених коштів з певною прибутковістю. Підтвердженням цьому є слабкий інтерес з боку інвесторів до українських інфраструктурних проектів. Основною причиною кризи в стосунках між українським концедентом і концесіонером є недостатність державного фінансування, відсутність власних ресурсів у концесіонерів і дефіцит кредитного ресурсу.

В таких умовах доцільно для рефінансування вкладених інвестором коштів в інфраструктурний проект використати механізми емісії цінних паперів. Необхідність використання цінних паперів як способу залучення коштів в інфраструктурні проекти була частково врахована законодавцем тільки в 2009 році у Законі України «Про концесії на будівництво та експлуатацію автомобільних доріг» [5].

До числа затребуваних інвестором цінних паперів, які є допустимим відповідно до українського законодавства використовувати для рефінансування при реалізації інфраструктурних проектів, можна віднести інфраструктурні (корпоративні або муніципальні) облигації, опціони на поставку ресурсів, що виробляються експлуатованим інфраструктурним об'єктом.

Інфраструктурні облигації мають не менше тривалу історію існування, ніж інфраструктурні проекти. Оскільки при реалізації більшості з інфраструктурних проектів державі недоцільно здійснювати 100% його інвестування за рахунок бюджетних коштів, тому закономірно, що першочерговим завданням є залучення інвестора. Більш того, залучений інвестор як правило позбавлений можливості отримати кредитне фінансування під вказані проекти, оскільки відсутній предмет забезпечення кредиту. У деяких випадках, безумовно, вдається його отримати під забезпечення, надане у вигляді державної гарантії, отримання якої можливо на підставі українського законодавства.

Реалізація далеко не кожного інфраструктурного проекту дає можливість інвестору (концесіонеру) отримати рефінансування вкладених коштів. Тому найпростішим способом вирішення проблеми альтернативного кредитування і рефінансування водогосподарських інфраструктурних проектів можуть бути інфраструктурні облигації [3].

У світовій практиці інфраструктурні облигації представлені двома видами:

- *Корпоративні інфраструктурні облигації* (Казахстан, Австралія, Російська Федерація) – облигації, випущені приватними суб'єктами господарювання для фінансування інфраструктурних проектів, які потребують значних витрат. До них зараховується спорудження автомобільних і залізних доріг, реконструкція і зведення систем водопостачання, створення інфраструктури індустриальних районів. Корпоративні інфраструктурні облигації використовується концесіонерами або інвесторами в умовах державно-приватного партнерства для залучення коштів в проект і характеризуються низькою прибутковістю і тривалим терміном обігу. Такі облигації, як правило, мають державні гарантії або гарантії третіх осіб по виплаті відсотків, вони є довгостроковими

(розраховані на періоди створення та експлуатації об'єкта), і їх відсоткова ставка на кілька відсотків повинна перевищувати ставки по депозитах.

- *Муниципальні цільові облигації* (США, Індія, Чилі) – облигації, випуск яких здійснює орган місцевого самоврядування і які мають цільове використання коштів. У США муниципальні зобов'язання поділені на дві групи: облигації загального покриття (*general obligation bonds*) та облигації, забезпечені доходами від проектів (*revenue bonds*).

Відносно новим та інноваційним способом залучення довгострокового фінансування для інфраструктурних інвестицій в Польщі є випуск так званих дохідних облигацій, тобто облигацій, погашення яких гарантовано доходами емітента. Такі облигації дозволяють емітентам отримати довгострокове фінансування на термін до 20-25 років, і при цьому вони не включаються у встановлений ліміт заборгованості місцевих органів влади. Облигації можна розглядати як альтернативу банківським позикам [7].

Розходження між дохідними і звичайними облигаціями (муниципальними облигаціями, забезпеченими загальною гарантією муниципальної влади) полягає в тому, що виплати по дохідних облигаціях забезпечені тільки конкретними доходами, одержуваними з певних основних фондів, а не всіма активами емітента, як у випадку із звичайними муниципальними облигаціями.

Досить цікавим є досвід Польщі, щодо випуску муниципальних водогосподарських облигацій. При випуску облигацій водогосподарської компанією MWiK у м. Бидгощі було укладено угоду про муниципальну підтримку для підвищення фінансової привабливості облигацій. Угодою передбачалося наступне:

- тарифи повинні встановлюватися на основі повної окупності витрат;
- компанія не буде виплачувати місту дивіденди протягом усього терміну обігу облигацій;
- не допускається зміна структури власників компанії;
- міська влада не повинна втручатися в управління підприємством;
- місто зобов'язується надати фінансові субсидії компанії, якщо її фінансові показники опиняться нижче певного рівня;
- місто зобов'язується надавати компанії підтримку в реалізації інвестиційної програми шляхом своєчасної видачі дозволів на будівництво та інших необхідних дозволів.

Хоча облигації є менш гнучким фінансовим інструментом, ніж банківські позики, вони дозволяють залучати значні кошти під процентні ставки у порівнянні з банківськими кредитами, але на більш тривалі терміни. Крім того, випускаючи облигації, емітент підвищує свою

репутацію не лише серед учасників фінансового ринку, а й в очах широкої громадськості. Втім, у випадку публічної пропозиції для забезпечення всіх переваг цього інструменту випуск облігацій повинен бути як мінімум на 100 млн. злотих.

Українське законодавство не містить в арсеналі законодавчо визнаних цінних паперів «інфраструктурні облігації». Однак українським аналогом інфраструктурних облігацій можуть бути корпоративні облігації та облігації місцевих позик.

Таким чином, залучення у сферу водокористування приватного капіталу шляхом укладання договорів державно-приватного партнерства, а також забезпечення можливості емісії інфраструктурних облігацій дозволить підвищити капіталізацію територіальних водогосподарських комплексів, модернізувати інфраструктуру, забезпечити сталий розвиток водогосподарських систем. В цілому інституціональне забезпечення раціонального водокористування в сучасних умовах має базуватись на засадах екологічної безпеки та забезпечення соціальної стабільності у суспільстві. Умонтажування нових фінансово-економічних механізмів проектного управління територіальним водно-господарським комплексом в систему водних відносин має здійснюватися виходячи з міркувань економічної доцільності, сталості розвитку екосистем та враховувати надзвичайну соціальну важливість.

Бібліографічний список: 1. Бондарь Н.Н. Инструменты и формы государственной поддержки проектов государственно-частного партнерства в инфраструктурных отраслях экономики / Н.Н. Бондарь // «Молодий вчений». – 2014. – № 8 (11). – С. 60–64. 2. Голян В.А. Інституціональне середовище водокористування: сучасний стан та механізми вдосконалення [монографія]. – Луцьк: Твердиня, 2009.– С. 434–463. 3. Доценко-Белоус Н. А. Ценные бумаги как способ привлечения средств в инфраструктурные проекты [Електронний ресурс] – Режим доступу – <http://www.financial-strategies.com.ua/> 4. Економічні аспекти управління природними ресурсами та забезпечення сталого розвитку в умовах децентралізації влади в Україні / [за наук. ред. акад. НААН України, д.е.н., проф. М.А. Хвесика, д.г.-м.н., проф. С.О. Лизуна; Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України»]. – К. : ДУ ІЕПСР НАН України, 2015. – 72 с. 5. Закон України «Про концесії на будівництво та експлуатацію автомобільних доріг» [Електронний ресурс] – Режим доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1286-14> 6. Концепция управления проектами [Електронний ресурс] – Режим доступу – [332](http://ani-</p></div><div data-bbox=)

studio.narod.ru/BOX/Flash/Study/Automation/HTML-Themes/Theme15.htm

7. Формування моделі управління природними ресурсами в ринкових умовах господарювання : [монографія] / [за заг. ред. д.е.н., проф., акад. НААН України М.А. Хвесика]. – К.: ДУ ІЕПСР НАН України, 2013. – 305 с.
8. Хвесик М.А. Інвестиційне забезпечення сфери водокористування в контексті імплементації водних директив Європейського Союзу: інституціональне середовище, секторальні особливості та перспективи диверсифікації / М.А. Хвесик, В.А. Голян // Економіст. – 2014. – № 7. – С. 8 – 15.
9. Irwin T. Government guarantees: allocating and valuing risk in privately financed infrastructure projects / Timothy C. Irwin. – The International Bank for Reconstruction and Development. The World Bank. – 2007. – 230 pp.
10. Lewis C.M. Risk Management Systems for Contingent Infrastructure Liabilities / Christopher M. Lewis, Ashoka Mody. – Finance, Private Sector, and Infrastructure Network. The World Bank Group. – № 149, August, 1998. – 4 pp.
11. The World Bank Group. Private Participation in infrastructure Projects Database [Електронний ресурс] – Режим доступу – <http://ppi.worldbank.org/snapshots/sector/water-and-sewerage>
12. Іртищева І.О. Світ врятує марикультура // І.О. Іртищева, Н.М. Потапенко // Економіст. – 2014. – № 4. – С. 35–38.

Л. Левковская, В. Мандзик. Финансово-экономическое обеспечение проектного управления территориальным водно-хозяйственным комплексом. В результате проведенного исследования обоснована целесообразность внедрения в сферу водопользования институтов государственно-частного партнерства на основе проектного подхода как эффективную форму взаимодействия территориальных сообществ и предпринимательских структур. Конкретизированы основные проблемы реализации водохозяйственных проектов в Украине. В частности, одной из актуальных проблем развития водохозяйственной инфраструктуры, объекты которой, как правило, находятся в государственной и коммунальной собственности, является привлечение инвестиционных ресурсов. От этого зависят перспективы модернизации реконструкции и технического переоснащения отдельных гидротехнических сооружений объектов водопроводно-канализационного хозяйства. Доказано, что перспективным и недостаточно использованным механизмом реализации предложенных приоритетов развития водного хозяйства является государственно-частное партнерство. Зарубежный опыт свидетельствует, что именно с помощью этого механизма можно привлечь значительные инвестиционные ресурсы в проекты развития

территориальных водно-хозяйственных комплексов. Предложены и усовершенствованы механизмы управления территориальным водно-хозяйственным комплексом, которые в отличие от существующих предусматривают эмиссию муниципальных облигаций с целью финансового обеспечения реализации водохозяйственных инфраструктурных проектов. Доказано, что вовлечение в сферу водопользования частного капитала путем заключения договоров государственно-частного партнерства, а также обеспечение возможности эмиссии инфраструктурных облигаций позволит повысить капитализацию территориальных водохозяйственных комплексов, модернизировать инфраструктуру, обеспечить устойчивое развитие водохозяйственных систем.

Levkovska L., Mandzyk V. Institutional support project management of water territorial economic complex. The study expediency of introducing water into the sphere of institutions of public-private partnership on the basis of the project approach as an effective form of interaction between local communities and businesses. Concretized the main problems of implementation of water management projects in Ukraine. In particular, one of the most pressing problems of development of water management infrastructure and facilities which are usually in state and municipal property, is attracting investment resources. From this perspective depends modernization reconstruction and technical re-equipment of individual waterworks facilities of water supply and sanitation. Proved that perspective and not used the mechanism of the proposed priorities for the development of water management is a public-private partnership. Foreign experience shows that it is through this mechanism can attract significant investment resources in projects of regional water-economic complexes. An improved control mechanisms and territorial water-economic complex, which, unlike the current issue of municipal bonds provide for financial software implementation of water management infrastructure projects. Proved that attract water into the sphere of private capital through contracting public-private partnerships and infrastructure to be able to issue bonds will increase the capitalization of regional water management systems, upgrade infrastructure, sustainable development of water management systems.

Keywords: water resources, public-private partnership water management, infrastructure financial and economic support, project approach, capitalization and bonds.

Стаття надійшла до редакції 17.06.2016 р.